

BOŽÍ POSTROJ

BILL BRITTON

Boží Duch v dnešní době mocně jedná a vede Boží Syny k tomu, aby se plně poddali dokonalé Hospodinově vůli. Žijeme v čase Jeho přípravy, v čase, ve kterém si Bůh připravuje kanál, skrze nějž vylije svoji slávu, tak aby ji spatřil celý svět. Tím kanálem je Jeho Tělo na zemi, to slavné společenství lidí, kteří jsou skrze mnohá utrpení a ohnivě zkoušky přetvářeni k obrazu Syna Božího. Je to Jeho „*kladivo rozrážející a nástroj válečný*“ (Jeremiáš 51:20), jímž potlačí království a přemůže všechny své nepřátele. Je to Jeho „*silný a mocný*“ (Izaiáš 28:2), kterému odevzdá soud nad tímto světem. Je to Jeho vítěz, Jeho „*veliké vojsko*“, s jehož pomocí přivede národy do poddanosti. Zbraně bojování tohoto lidu nejsou tělesné, přirozené, ale jsou mocné v Bohu k boření hradeb. Jedná se o ty, kteří „*sa zmocnia a vykonajú hrdinstvo*“ (Daniel 11:32)¹.

Než však Bůh bude moci do jejich rukou svěřit tuto velkou a bázeň budící službu, musejí se podrobit Jeho výcviku a dovolit Mu, aby se stal skutečným Pánem celých jejich životů. Bůh už dávno jednal se zjevnými hříchy v našich životech, nyní však jedná se skrytou vzpourou naší vůle. Je třeba vědět, že s některými křesťany Bůh nyní tímto způsobem nejedná, protože nejsou součástí společenství prvotin.² Nepochybně však jedná s těmi, kdo přijali vysoké Boží povolání.³ Působení ohně, který propaluje, je zcela skutečné. Pro ty, kdo jím procházejí, se některé aspekty jeho působení zdají hrozná, nicméně jsou nezbytné. A konečný výsledek bude slavný, protože nás Pán přivádí do naprosté, úplné poddanosti Jeho vůli.

Chci se s vámi podělit o vizi, kterou mi Bůh dal na konferenci Jeho služebníků v Tulse v Oklahomě. Týká se navlékání postroje na naši vůli. Ve čtvrtek ráno se shromáždilo něco přes třicet služebníků a Bůh, Otec duchů, přišel, aby jednal se svými syny. Přišel, aby je napravoval a vychovával

---

¹ Uvádíme Roháčkův překlad, který je nejbližší angl. originálu

² Srv. Zjevení 14:4

³ Srv. Filipenským 3:14, Židům 3:1

k naprosté poslušnosti Jeho vůli. Duch Boží působil tak silně, že nikdo nemohl vystoupit za kazatelnu a sloužit. Služebníci nebyli schopni říct nic než to, co jim Duch Boží prikazoval. A jak tam ti Boží muži seděli v úžasné přítomnosti všemocného Boha – někteří z nich byli ve službě už mnoho let, někteří byli misionáři, každý z nich schopen vstát a kázat mocné kázání – dotklo se mě, jakým způsobem přijímali kázeň Ducha. A uprostřed tohoto bázeň budícího Božího jednání s naším duchem mi Duch svatý dal vizi...

Viděl jsem královský kočár

Na prašné cestě uprostřed širého pole stál nádherný kočár. Něco na způsob dostavníku, ale byl krásně vyřezávaný a celý pozlacený. Do kočáru bylo zapřaženo šest statných kaštanových koní, dva v čele, dva uprostřed a dva vzadu. Nehýbali se však. Kočár stál, a já se divil, proč.

Potom jsem pod kočárem spatřil vozku. Ležel na zemi na zádech, přímo za kopyty posledního páru koní. Opravoval něco mezi předními koly. Pomyslel jsem si: „Ten člověk je na pěkně nebezpečném místě. Pokud by jeden z koňů kopnul nebo udělal krok zpátky, zabil by ho. A kdyby koně vykročili nebo se splášili, přešel by kočár přímo přes něj.“ Ale nezdálo se, že by se vozka bál. Věděl, že koně jsou ukáznění a nepohnou se, dokud jim nedá povel.

Koně nepodupávali nohama ani se nechovali neklidně, dokonce ani zvonky, které měli na nohách, nezvonily. Na hlavách měli ozdobné chocholy, ale ani ty se nehýbaly. Prostě tam bez pohnutí stáli a tiše čekali na hlas svého Pána.

Dvě mladá hříbata na poli

Když jsem si tak prohlížel koně v postrojích, všiml jsem si, že z pole přibíhají dvě mladá hříbata a blíží se ke kočáru. Vypadalo to, jako by koňům říkala: „Pojďte si s námi hrát, máme spoustu pěkných her, budeme s vámi závodit, chyťte si nás...“ a pak vyhodila kopyty do výšky, mrskla ocasy a hnala se do polí. Když se však ohlédla a viděla, že koně za nimi neběží, zmátlo je to.

Neznala postroje a nechápala, proč si koně nechtějí hrát. Volala na ně: „Proč s námi nezávodíte? Jste unavení? Jste zesláblí? Nemáte sílu běžet? Jste moc důstojní a vážní, potřebujete více radosti do života.“ Koně však

neodpověděli ani slovo, nepohnuli nohama ani nepotřásli hlavami. Stáli tiše a nehybně. Čekali na hlas svého Pána. Hříbata na ně znovu zavolala: „Proč tam stojíte na horkém slunci? Pojd'te sem do stínu toho pěkného stromu. Vidíte, jak je tráva zelená? Určitě máte hlad, pojd'te se s námi pást. Je to tak zelené a tak dobré. Vypadáte žíznivě, pojd'te se napít studené čisté vody z našich potůčků.“ Koně jim nevěnovali více než jen zběžný pohled. Stáli nehnutě a čekali na rozkaz, aby vykročili vpřed s Králem.

Hříbata v Mistrově ohradě

Pak se scéna změnila a viděl jsem, jak kolem krků těch dvou hříbat dopadají smyčky lasa. Odváděli je do Mistrovy ohrady, aby je tam vycvičili a vychovali. Jak byla smutná, když se jim ztratila z očí ta nádherná zelená pole a strčili je do ohrady. Uvěznili je za vysokým hnědým a špinavým plotem. Hříbata běhala z jedné strany ohrady na druhou a hledala cestu na svobodu. Zjistila však, že jsou ve výcvikovém prostoru zavřená.

Pak na nich začal cvičitel pracovat bičem a uzdou. Jaká smrt pro hříbata, celý život zvyklá na naprostou svobodu! Vůbec nechápala důvod toho mučení, té strašné kázně. Jaký velký zločin spáchala, že si tohle zasloužila? Nevěděla vůbec nic o zodpovědnosti, která jim měla být svěřena, až se poddají kázni, až se naučí dokonale poslouchat Mistra a jejich výcvik skončí. Pouze si uvědomovala, že tento proces je tou nejhroznější věcí, jaká je kdy potkala.

Podrobení se a vzpoura

Jedno z hříbat se při výcviku vzepřelo a řeklo si: „Tohle není nic pro mne. Mám rádo svobodu, zelené kopce a zurčící potůčky čerstvé vody. Už déle nesnesu toto vězení a hrozný výcvik.“ Přeskočilo ohradu a šťastně běželo zpátky na travnaté louky.

Udivilo mě, že ho Mistr nechal jít a neběžel za ním. Svou pozornost naopak věnoval druhému hříběti, které se rozhodlo vzdát svojí vlastní vůle a učit se Mistrovým cestám, ačkoli mělo stejnou příležitost k útěku. A výcvik začal být tvrdší než kdy předtím. Hříbě se však rychle učilo, jak poslouchat nejnepatrnější Mistrovo přání a reagovat i na Jeho tichý hlas.

Pochopil jsem, že bez výcviku a zkoušek by se ani jedno hříbě nepodrobilo a nevzdalo své vzpouře. Na loukách totiž hříbata neměla

možnost se bouřit, nebo poddávat. Byla ve své nevinnosti bez hříchu. Když je však přivedli na místo zkoušek, výcviku a kázně, projevila se poslušnost jednoho, a vzpoura druhého. A i když by se zdálo bezpečnější vyhnout se procesu disciplíny, ve kterém vzpoura mohla vyjít najevo, pochopil jsem, že bez tohoto procesu by se nemohli sdílet o Jeho slávu, žádné synovství by neexistovalo.

Do postrojů

Konečně byl výcvik u konce. Dostalo teď hříbě odměnou svobodu a poslali je zpět do polí? Nikoli. Nyní na něj dopadly postroje a uvěznil ho ještě více než dříve. Zjistilo, že už nemůže ani pobíhat v malé ohradě, protože v postroji se může pohnout pouze tam, kam Mistr řekne. A dokud Mistr neřekl, nehybně stálo.

Scéna se změnila a já jsem uviděl to druhé hříbě, jak stojí na úbočí kopce a uždibuje trávu. Potom z druhé strany pole přijížděl po cestě královský kočár tažený šesti koňmi. Hříbě s úžasem zjistilo, že v čele spřežení jde po pravé straně jeho bratr, silný a vyspělý díky dobrému obilí z Mistrovy stáje. Vidělo nádherné chocholy vlající ve větru, všimlo si třpytících se, zlatem vykládaných postrojů na svém bratrovi, slyšelo překrásné zvonění zvonků, připevněných na jeho nohách..., a do srdce se mu vloudila závist.

Samo pro sebe si stěžovalo: „Proč je můj bratr tak poctěn, a já jsem opomenut? MNĚ neuvázali na nohy zvonky ani MI nedali chochol na hlavu. MNĚ Mistr nedal tu úžasnou zodpovědnost táhnout Jeho kočár ani na MĚ nevložil zlatý postroj. Proč si vybrali mého bratra místo MĚ?“ Když jsem se na ně díval, přišla mi skrze Ducha odpověď: „Jeden se podrobil vůli a kázni Mistra, a druhý se vzbouřil. Proto byl jeden vybrán, a druhý ponechán stranou.“

Hlad v zemi

Potom jsem spatřil, jak celou zemi postihlo veliké sucho. Zelená tráva seschla a zhnědla, malé potůčky vyschly, přestaly zurčet a jen tu a tam zůstaly bahnitě louže. Uviděl jsem to malé hříbě a uvědomil jsem si, že jako by nikdy nedorostlo a nevyspělo. Pobíhalo sem a tam po polích, hledalo čisté potůčky a zelenou pastvu, ale nenacházelo je. Stále běhalo jakoby

v kruzích a hledalo, čím by nasýtilo svého vyhladovělého ducha. Jenže v zemi byl hlad a včerejší tekoucí vody a zelené pastvy byly ty tam.

Jednoho dne hříbě stálo na úbočí kopce, sotva se drželo na vyzáblých nohách, a přemýšlelo, kam se znovu vydat za potravou a kde vzít sílu na další cestu. Vypadalo to beznadějně, protože dobrá pastva a tekoucí vody zůstaly daleko v minulosti a každá další snaha vyústila jen ve větší vyčerpání. Najednou hříbě uvidělo, jak se po cestě blíží královský kočár tažený šesti silnými, nádhernými koňmi. A spatřilo mezi nimi svého bratra, statného a silného, svaly mu jen hrály, důkladně vyhřebelcovaná srst se jen leskla.

S údivem a zmatkem v srdci zvolalo: „Bratře můj, kde nacházíš potravu, že jsi tak statný a silný v této době hladomoru? Proběhal jsem ve své svobodě všechna zákoutí, ale potravu jsem nikde nenalezl. Kde bereš ve svém strašném vězení potravu v této době úmorného sucha? Řekni mi to, prosím, musím to vědět!“ Odpověď zazněla hlasem plným vítězství a chvály: “V domě mého Mistra je skrýše. Ve svých stájích mne sytí svou vlastní rukou. Jeho sýpky se nikdy nevyprázdňují a Jeho studna nikdy nevysychá.“

Na tom mi Pán ukázal, že v době, kdy lidé budou slabí a vyhladovělí ve svém duchu, v čase duchovního hladomoru, budou mít ti, kteří se vzdali své vlastní vůle a vešli do skrýše Nejvyššího, do bezpodmínečného sevření Jeho vůlí, hojnost nebeského obilí (many) a nevysychající pramen čisté vody zjevení skrze Jeho Ducha. Tak vize skončila.

Výklad vize

„Napiš vidění, a to zřetelně na deskách, aby je přeběhl čtenář,“ (Abakuk 2:2). *„Zapřáhejte koně, a vseděte jezdcí...“* (Jeremiáš 46:4). Jsem přesvědčen, že mnozí z vás, kteří slyší, co Duch praví Církvi, jste již pochopili, co chtěl Bůh touto vizí říci. Přesto bych to rád objasnil.

Narodit se do rodiny Boží, popásat se na zelených pastvách a pít z mnohých pramenů odhaleného zjevení Jeho záměrů je krásné a báječné. Ale nestačí to. Dokud jsme byli dětmi, mladí a neukázněni, omezovala nás pouze vnější ohrada zákona, která ohraničovala pozemky pastvin. Ochraňovala nás, abychom se nedostali na temné pastviny jedovatých plevelů. Bůh byl spokojen, když viděl, jak se vyvíjíme a, duchovně řečeno,

dospíváme v mládež. Ale pro ty, kdo se pásli na Jeho pastvinách a pili z Jeho potoků, přišel čas, kdy měli být podrobeni kázni a výchově, aby se z nich stali dospělí, zralí Synové. V dnešní době mnohé děti nechápou, proč se ti, jenž na sebe oblékli Boží postroj, nedokážou nadchnout pro množství náboženských her a hrátky těch nezralých. Diví se, proč ti ukáznění neběží za každým novým zjevením nebo se nechytají každé příležitosti zabývat se zdánlivě „dobrymi, užitečnými a prospěšnými“ náboženskými aktivitami. Diví se, proč s nimi někteří nezávodí v jejich pošetilém úsilí o vykonání velkých skutků a zbudování významné a pozoruhodné služby. Nechápou tu prostou skutečnost, že společenství svatých čeká na hlas Mistra a že ve vši té vnější aktivitě neslyší Boha.

Dají se do pohybu ve svůj čas, až Mistr promluví. Ale ne dříve, přestože skrze hravá hříbata přicházejí mnohá pokušení. Hříbata nechápou, proč ti, kteří se zdají mít velké schopnosti a sílu, je nevynakládají na dobré věci. „Vyjed'te s kočárem na cestu,“ říkají. Ale ti disciplinovaní, ti v Božím postroji dobře vědí, co mají dělat, a nepohnou se, aniž by slyšeli Mistrův hlas. Dají se do pohybu v Jeho čas, za jistým cílem a s velkou zodpovědností.

Pán mi dal poznání, že je mnoho těch, které chtěl vycvičit a kteří se vzbouřili proti kázni, proti trestání Otce. Takovým nemohla být svěřena velká zodpovědnost zralého Synovství. Nechal je tedy, aby se vrátili ke své svobodě, zpět ke svým náboženským aktivitám, zjevením a darům. Zůstávají nadále Jeho lidem, stále se pasou na Jeho pastvinách, Bůh je však nechal stranou velkých cílů, které se musí naplnit na konci věku. Dále se veselí ve své svobodě a pokládají se za vyvolené, protože mají přístup k potokům živých vod, a nevědí, že byli ponecháni stranou jako nezpůsobilí pro Jeho velké dílo na konci tohoto věku. Ukázal mi, že ačkoli se trestání zdá být na čas bolestivé a káznění těžké, výsledek se vši slávou Synovství za to všechno nepochybně stojí. A sláva, která následuje, mnohem převyšuje utrpení, která snášíme. Třebaže v tom cvičení někteří ztratí i svůj život, budou se podílet na slávě Jeho věčných záměrů.

A tak neumdlévejte, svatí Boží, protože je to Pán, kdo vás vede do vězení, a ne váš nepřítel. Je to pro vaše dobro a pro Jeho slávu. Snášejte všechny věci s chválami a díkůčiněním, že On vás uznal hodnými, abyste se podíleli na Jeho slávě! Nebojte se biče v Jeho ruce, neboť tu není proto, aby vás trestal, ale aby vás napomínal a cvičil, abyste došli k tomu, že se poddáte Jeho vůli a budete ve svůj čas proměněni do Jeho podoby.

Raduj se ve svých zkouškách, ve všech svých utrpeních a jásej nad Jeho křížem a nad omezeními Jeho postrojů. Vždyť On si tě vyvolil a On vzal na sebe zodpovědnost, aby tě zachoval silného a sytého. Spolehni se tedy na Něj a nedoufej ve své vlastní schopnosti a své vlastní porozumění. Tak budeš nasycen a Jeho ruka na tobě spočine a Jeho sláva tě zastíní. A když tato sláva pokryje zemi, poplyne skrze tebe. Sláva Bohu! Buď požehnán Hospodin, On je nádherný! Přátelé, dovolte Mu, aby byl Pánem vašich životů, a nestěžujte si na to, co ve vašich životech koná.

Hojnost v době hladu

Až nastane doba, kdy hlad zachvátí zemi, bude Bůh sytit svou vlastní rukou ty, kteří jsou poddaní Jeho dokonalé vůli a kteří přebývají v skrýši Nejvyššího. Až se do země vplíží hrůza, ti, kdo budou v Jeho postroji, se nebudou bát, protože budou cítit Jeho udidlo a uzdu a budou znát vedení Jeho Ducha. Když ostatní budou slabí, zranitelní a bázliví, ti, kteří se poddali Hospodinu, budou silní v moci Jeho síly a nebudou mít nedostatek v žádné dobré věci. V době, kdy se tradice náboženských systémů prokáží jako falešné a jejich potůčky vyschnou, tehdy promluví Jeho Vyvolení pravé Slovo Boží. A tak se radujte, Synové Boží, že jste byli Jeho milostí vyvoleni pro veliké dílo v tomto posledním čase.

Ohrada, která zdržovala hříbata na loukách a pastvinách, pro ty v postroji nic neznamena. Jim se otvírají brány a oni vyrážejí kupředu a táhnou královský kočár na mnohá zvláštní a nádherná místa. Nezastavují se, aby jedli jedovatý plevel hříchu, protože se sytí pouze v Mistrově stáji. Když krácejí s královským posláním, svýma nohama podupávají pole. A tak proti těm, kteří jsou cele poddaní Jeho vůli, nestojí zákon. Jdou totiž v milosti Boží, vedeni pouze Jeho Duchem, kdy všechny věci jsou dovoleny, ale ne všechny prospívají.

Pro neukázněné je to nebezpečná oblast, a mnozí zahynuli v hříchu, když přeskočili ohradu bez Jeho postroje a Jeho uzdy. Někteří z nich si o sobě mysleli, že jsou celí v postroji a Jemu poddaní, a nakonec zjistili, že v některých oblastech jejich života zůstala vzpoura a svévole. Očekávejme na Hospodina, dokud na nás sám nevloží smyčku lasa a nepřitáhne nás na místo Jeho výcviku. A do té doby, než konečně ucítíme, jak na nás dopadá Jeho postroj, a než uslyšíme Jeho hlas, jak nás vede, učme se Božímu

jednání a působení Jeho Ducha. Jenom tak nalezneme bezpečí před pastmi a léčkami hříchu a budeme přebývat v Jeho domě navěky!